

Sygn. akt VII U 727/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 listopada 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Jarząbek

Protokolant: Małgorzata Nakielska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 listopada 2017 r. w W.

sprawy A. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania A. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 29 października 2013 r. znak: (...)

- zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje A. M. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 09 sierpnia 2013 r. na stałe.

UZASADNIENIE

Odwołaniem z dnia 3 grudnia 2013 roku **A. M.** zaskarżyła decyzję organu rentowego z dnia 29 października 2013 roku, która odmówiono jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu odwołania zarzuciła organowi rentowemu błędną ocenę jej stanu zdrowia. Ubezpieczona wskazała, iż od urodzenia cierpi na skoliozę wrodzoną z wadą rozwojową rdzenia kręgowego, a z biegiem lat jej stan zdrowia pogarsza się. Odwołująca wskazała, iż przez wiele lat pomimo choroby i orzeczonej III grupy inwalidzkiej pracowała i nie pobierała świadczeń z ubezpieczenia społecznego. W związku z pogarszającym się stanem zdrowia odwołująca zdecydowała się zlikwidować działalność gospodarczą, którą prowadziła od 31 lipca 2007 roku do 16 sierpnia 2013 roku. Zaprzestanie prowadzenia sklepu spożywczego było spowodowane niemożliwością dalszej pracy, która wymagała od odwołującej dużego wysiłku fizycznego. Odwołująca wskazała, iż posiada wykształcenie średnie oraz ukończoną szkołę policealną i teoretycznie mogłaby podjąć inne zatrudnienie np. wykonywać prace biurowe, jednak jej zdaniem jest to niemożliwe z uwagi na niemożność wielogodzinnego pozostawania w pozycji siedzącej. Mając na uwadze powyższe odwołująca wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie jej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. (odwołanie z dnia 3 grudnia 2013 roku, k. 2 – 3v a.s.)

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 2 stycznia 2014 roku organ rentowy – Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. -wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. wskazując, że odmówił odwołującej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na podstawie orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 25 października 2013 roku, która uznała odwołującą za zdolną do pracy. Jednocześnie organ rentowy wskazał, iż staż pracy odwołującej w dziesięcioleciu przed zgłoszeniem wniosku tj. w okresie od 9 sierpnia 2003 roku do 8 sierpnia 2013 roku wynosił 8

lat, 11 miesięcy i 23 dni okresów składkowych oraz 1 rok i 12 dni okresów nieskładkowych, natomiast całkowity staż pracy odwołującej wynosił 16 lat, 8 miesięcy i 7 dni okresów składkowych i nieskładkowych. (odpowiedź na odwołanie z dnia 2 stycznia 2014 roku, k. 28 – 29 a.s.).

W toku postępowania przed Sądem Okręgowym Warszawa-Praga w Warszawie w sprawie VII U 2/14, Sąd dopuścił dowód z opinii neurologa W. Z. oraz ortopedy M. G.. Biegły ortopeda M. G. w swojej opinii uznał, iż odwołująca jest częściowo niezdolna do pracy, a w opinii uzupełniającej biegły podtrzymał swoje stanowisko wyrażone w opinii głównej w wskazując, iż niezdolność do pracy jest trwała. (opinia z dnia 14 maja 2014 roku k. 49 - 50 a.s., opinia uzupełniająca k. 70 a.s.)

Wyrokiem z dnia 9 grudnia 2014 roku wydanym w sprawie VII U 2/14 Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie w pkt 1 zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał odwołującej prawo do renty z tytułu częściowej trwałej niezdolności do pracy od dnia 1 sierpnia 2013 roku. W pkt II wyroku Sąd stwierdził, iż organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie w ustaleniu ostatniej istotnej dla sprawy okoliczności. (wyrok z dnia 9 grudnia 2014 roku, k. 92 a.s.).

Apelację od wyroku z dnia 9 grudnia 2014 roku wniósł organ rentowy, który zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił naruszenie prawa materialnego poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, w szczególności art. 57 ust. 1 pkt. 3 ustawy emerytalnej oraz przepisów postępowania tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez zbyt swobodną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego. (apelacja z dnia 21 stycznia 2015 roku, k. 106 - 108 a.s.)

Wyrokiem z dnia 17 lutego 2016 roku Sąd Apelacyjny w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie III AUa 239/15 uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu Warszawa – Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego (wyrok z dnia 17 lutego 2016 roku, k. 129 a.s.). W uzasadnieniu wyroku Sąd Apelacyjny uznał, iż Sąd Okręgowy nie rozpoznał istoty sporu, a przeprowadzone postępowanie dowodowe tej istoty nie wyjaśniło, bo faktycznie do tego nie zmierzało. Sąd Apelacyjny wskazał, iż przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy winien dopuścić dowód z opinii biegłego lekarza ortopedy tak zakreślając mu zakres opinii, aby biegły mógł precyzyjnie odpowiedzieć na zadane mu pytania, stosując się do wskazanej dyspozycji dowodowej, a nie opiniując w oparciu o własną wiedzę prawną, ponieważ zadanie dokonania subsumcji należy do Sądu. (uzasadnienie wyroku z dnia z dnia 17 lutego 2016 roku, k. 132 - 145 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

A. M. urodzona w dniu (...) posiada wykształcenie policealne z zakresu obsługi ruchu turystycznego. W okresie od 31 lipca 2007 roku do 16 sierpnia 2013 roku prowadziła działalność gospodarczą – sklep spożywczy. W wieku 2 lat przeszła operację stawy biodrowego prawego. Ma wadę wrodzoną kręgosłupa pod postacią skoliozy piersiowo-lędźwiowej oraz przegrody wewnątrzkanalowej, leczone operacyjnie w 1997 roku. Orzeczeniem z dnia 19 listopada 1992 roku Komisja Lekarska ds. Inwalidztwa i Zatrudnienia nr (...)w W. zaliczyła ubezpieczoną do III grupy inwalidów z ogólnego stanu zdrowia. W orzeczeniu Komisja stwierdziła, iż inwalidztwo III grupy istnieje u ubezpieczonej od dzieciństwa. Orzeczeniem o stopniu niepełnosprawności z dnia 6 listopada 2013 roku Miejski Zespół Orzekania o Niepełnosprawności w W. zaliczył ubezpieczoną do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności od 14 października 2013 roku na stałe. (orzeczenie Komisji Lekarskiej ds Inwalidztwa i Zatrudnienia, k. 224 – 224v, orzeczenie o stopniu niepełnosprawności, k. 27 a.s.)

W dniu 8 sierpnia 2013 roku A. M. złożyła wniosek o przyznanie jej renty z tytułu niezdolności do pracy. (wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy, k. 1 – 7 a.r.)

W toku postępowania wyjaśniającego, odwołująca została skierowana na badanie lekarskie przez Lekarza Orzecznika ZUS, który orzeczeniem wydanym w dniu 11 września 2013 roku uznał ubezpieczoną za zdolną do pracy. Na skutek wniesienia przez odwołującą sprzeciwu od powyższego orzeczenia, sprawa została skierowana do Komisji Lekarskiej ZUS, która po ponownym zbadaniu odwołującej wydała w dniu 25 października 2013 roku orzeczenie, na mocy którego

uznała, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy. (orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 11 września 2013 roku, k. 29 - 30 a.r., sprzeciw k. 59 a.r., orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 25 października 2013 roku, k. 62 a.r.)

W oparciu o powyższe orzeczenie organ rentowy wydał w dniu 29 października 2013 roku decyzję (znak: (...)) odmawiającą ubezpieczonej prawa do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podniósł, że odmówił ubezpieczonej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, ponieważ Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 25 października 2013 roku ustaliła, że badana nie jest niezdolna do pracy. Jednocześnie organ rentowy podał, iż staż pracy odwołującej w dziesięcioleciu przed zgłoszeniem wniosku tj. w okresie od 9 sierpnia 2003 roku do 8 sierpnia 2013 roku wynosił 8 lat, 11 miesięcy i 23 dni okresów składkowych oraz 1 rok i 12 dni okresów nieskładkowych, natomiast całkowity staż pracy odwołującej wynosił 16 lat, 8 miesięcy i 7 dni okresów składkowych i nieskładkowych. (decyzja z dnia 29 października 2013 roku, znak: (...), k. 64 a.r.).

W związku z niekorzystną decyzją organu rentowego A. M. złożyła odwołanie do tut. Sądu, inicjując tym samym niniejsze postępowanie. (odwołanie z dnia 3 grudnia 2013 roku, k. 2 – 3v a.s.)

W toku ponownie przeprowadzonego postępowania Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 14 czerwca 2016 roku dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego lekarza specjalisty ortopedy innego niż M. G., celem jednoznacznego ustalania czy odwołująca się jest zdolna czy też całkowicie lub częściowo niezdolna do pracy, ze szczególnym wskazaniem daty powstania tej niezdolności, czy jest to niezdolność wrodzona, czy nabyta w czasie zatrudnienia, czy w trakcie zatrudnienia doszło do pogorszenia stanu zdrowia w stopniu uzasadniającym uznanie, że pogorszenie stanu zdrowia sięga częściowej niezdolności do pracy, czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, a jeżeli okresowa to na jaki okres, jeżeli nastąpiła zmiana stanu zdrowia ubezpieczonej (poprawa lub pogorszenie) to na czym ona polegała. (postanowienie z dnia 14 czerwca 2016 roku, k. 150 a.s.).

Dokonując ustaleń faktycznych w zakresie schorzeń ortopedycznych odwołującej, Sąd Okręgowy uwzględnił ocenę biegłego sądowego lekarza specjalisty ortopedy K. K. z dnia 4 lipca 2016 roku, zgodnie z którą z uwagi na znaczny stopień dysfunkcji układu ruchu odwołująca jest częściowo niezdolna do pracy zarobkowej. Biegły rozpoznał u ubezpieczonej przewlekłe dolegliwości bólowe i korzeniowe kręgosłupa piersiowego i lędźwiowego, wrodzoną wadę kanału kręgowego, wrodzone boczne skrzywienie kręgosłupa piersiowego i lędźwiowego, stan po operacji skoliozy piersiowo-lędźwiowej. Ponadto biegły wskazał, iż ubezpieczona cierpi na niedorozwój prawej kończyny dolnej i zmiany zwyrodnieniowe stawu biodrowego, skrócenie długości prawej kończyny doleń oraz niedorozwój prawej stopy. Biegły stwierdził, iż jego zdaniem odwołującą należy uznać za osobę częściowo niezdolną do pracy od dnia złożenia wniosku na stałe, bowiem jej stan zdrowia nie rokuje poprawy. (opinia biegłego ortopedy K. K. z dnia 4 lipca 2016 roku, k. 163 – 163v a.s.)

W związku z zastrzeżeniami organu rentowego do opinii biegłego ortopedy K. K., Sąd dopuścił dowód z opinii innego ortopedy niż M. G. i K. K. na okoliczności jak w postanowieniu z dnia 14 czerwca 2016 roku. (pismo procesowe organu rentowego z dnia 22 sierpnia 2016 rok, k. 171 – 172 a.s., postanowienie z dnia 9 września 2016 roku, k. 178 a.s.)

Zgodnie z opinią biegłego ortopedy E. P. z dnia 8 listopada 2016 roku ubezpieczona jest częściowo niezdolna do pracy na stałe, natomiast rokowania w zakresie stanu zdrowia nie są pomyślne. Biegły sądowy wskazał, iż odwołująca jest niezdolna do pracy od urodzenia. Zdaniem biegłego w okresie zatrudnienia ubezpieczonej doszło do pogorszenia stanu zdrowia poprzez nasilenie dolegliwości bólowych odcinka lędźwiowego kręgosłupa. Biegły wskazała, iż powyższe dokumentuje badanie (...) odcinka lędźwiowo – krzyżowego z dnia 22 czerwca 2013 roku. (opinia biegłego ortopedy E. P. z dnia 4 lipca 2016 roku, k. 192 - 193 a.s.)

W związku z kolejnymi zastrzeżeniami organu rentowego do opinii z dnia 8 listopada 2016 roku Sąd dopuścił dowód z opinii uzupełniającej biegłego ortopedy E. P.. (pismo procesowe organu rentowego z dnia 22 grudnia 2016 rok, k. 199 – 201 a.s., postanowienie z dnia 16 lutego 2017 roku, k. 211 a.s.)

Biegły ortopeda E. P. w opinii uzupełniającej z dnia 30 marca 2017 roku wskazał, iż pogorszenie stanu zdrowia ubezpieczonej powoduje niezdolność do pracy w stopniu częściowym. W ocenie biegłego, wnioskodawczyni jest

częściowo niezdolna do pracy na stałe od urodzenia, więc pogorszenie stanu zdrowia w okresie zatrudnienia nie zmieniło stopnia niezdolności do pracy (częściowa niezdolność na stałe). (opinia uzupełniająca z dnia 30 marca 2017 roku k. 215 a.s.)

Z uwagi na rozbieżności w treści opinii dwóch biegłych sądowych ortopedów Sąd dopuścił dowód z opinii łącznej biegłych sądowych K. K. i E. P. w celu jednoznacznego udzielenia odpowiedzi na pytania zadane w postanowieniu o dopuszczeniu dowodu z dnia 14 czerwca 2016 roku. (postanowienie z dnia 6 kwietnia 2017 roku. k. 218 a.s.)

Biegli sądowi E. P. i K. K. w opinii łącznej z dnia 2 maja 2017 roku uznali opiniowaną za częściowo niezdolną do pracy od dnia złożenia wniosku, na stałe. Zdaniem biegłych schorzenia opiniowanej mają charakter wrodzony, a od 3 lat doszło do pogorszenia stanu zdrowia, który uzasadnia stwierdzenie częściowej niezdolności do pracy. Do pogorszenia stanu zdrowia doszło z tego powodu, że schorzenia kręgosłupa i prawej kończyny dolnej prowadzą do wczesnych zmian zwyrodnieniowych w ich obrębie, a w efekcie doszło do nasilenia niewydolności kręgosłupa i prawej kończyny dolnej. (opinia łączna biegłego sądowego E. P. i K. K. z dnia 2 maja 2017 roku, k. 221 a.s.)

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił w oparciu o dokumentację medyczną zawartą w aktach sądowych, dokumentację znajdującą się w aktach rentowych ubezpieczonej oraz w oparciu o dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów. Autentyczność zgromadzonych dokumentów i ich zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy nie budziła zastrzeżeń, w związku z tym Sąd uznał dokumenty za pełnowartościowy i bezsporny materiał dowodowy.

Sąd Okręgowy zważył, iż dla rozstrzygnięcia sprawy zasadnicze znaczenie mają opinie sporządzone przez biegłych sądowych powołanych w sprawie, albowiem opinie te pozwalają na dokładne ustalenie charakteru i zakresu dysfunkcji jakie występują w organizmie odwołującej, jak też pozwalają na wykluczenie istnienia całkowitej niezdolności do pracy. Zdaniem Sądu opinie biegłych wydane zostały w oparciu o obiektywne wyniki badań odwołującej, a biegli lekarze sporządzający te opinie są specjalistami w swoich dziedzinach, posiadającymi bogatą wiedzę medyczną i wieloletnie doświadczenie zawodowe. Sąd stwierdził, że naczelnne dysfunkcje występujące w stanie zdrowia ubezpieczonej to wrodzona wada kanału kręgowego, wrodzone boczne skrzywienie kręgosłupa piersiowego i lędźwiowego, stan po operacji skoliozy piersiowo-lędźwiowej, niedorozwój prawej kończyny dolnej i zmiany zwyrodnieniowe stawu biodrowego, skrócenie długości prawej kończyny doleń oraz niedorozwój prawej stopy. Tym samym ustalenia poczynione w oparciu o opinie biegłych ortopedów stanowiły podstawę rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Zdaniem Sądu, opinia łączna sporządzona przez dwóch biegłych lekarzy ortopedy tj. K. K. i E. P. wyjątkowo dokładnie diagnozuje stan zdrowia wnioskodawczyni i niweluje rozbieżności istniejące w opiniach sporządzonych odrębnie przez każdego z tych biegłych. Mając na uwadze powyższe, Sąd oddalił wniosek organu rentowego zawarty w piśmie procesowym z dnia 18 września 2017 roku o przeprowadzenie dowodu z opinii innych biegłych sądowych ortopedów. Ponadto należy stwierdzić, że orzecznictwo sądowe wypowiada się jednoznacznie co do kwestii, iż nie można przyjąć, iż sąd zobowiązany jest dopuścić dowód z kolejnych biegłych w każdym przypadku, gdy złożona opinia jest niekorzystna dla strony (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 1974 roku, sygn. akt II CR 817/73, LEX nr 7404; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 1974 roku, sygn. akt II CR 5/74, LEX nr 7407; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 roku, sygn. akt II UKN 604/00, PPIPS 2003, nr 9, poz. 67). Potrzeba powołania innego biegłego powinna zatem wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczasowej złożonej opinii. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1974 roku, sygn. akt I CR 562/74, LEX nr 7607; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 4 sierpnia 1999 roku, sygn. akt I PKN 20/99, OSNAPiUS 2000, nr 22, poz. 807; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2001 roku, sygn. akt II CKN 639/99, LEX nr 53135).

W ocenie Sądu zgromadzony materiał dowodowy był wystarczający do wydania orzeczenia.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Odwołanie A. M. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 29 października 2013 roku, znak: (...) jest zasadne.

Sąd zważył, że pomiędzy stronami sporna była okoliczność dotycząca spełnienia przez ubezpieczoną przesłanek wynikających z art. 57 ust. 1 pkt 1 i 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2016 r. poz. 887, dalej: ustawa emerytalna), tj. istnienia niezdolności do pracy oraz daty powstania niezdolności tj. nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania okresów, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-3, 5 lit. a, pkt 6 i 12. W przedmiotowej sprawie nie budziło wątpliwości i nie było przedmiotem sporu, że wnioskodawczyni spełnia przesłankę z art. 57 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 58 ust. 1 pkt 5 i ust. 2 ustawy emerytalnej.

Niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu (art. 12 ust. 1 ustawy emerytalnej). Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy (art. 12 ust. 2 ustawy emerytalnej), zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (art. 12 ust. 3 ustawy emerytalnej).

Zgodnie z art. 13 ustawy emerytalnej przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się:

1. stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji;
2. możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Renta z tytułu niezdolności do pracy jest świadczeniem z ubezpieczenia społecznego związanym z istnieniem w organizmie osoby ubezpieczonej stanu chorobowego, który czyni ją obiektywnie niezdolną do pracy. Nie wystarczy zatem dla przyznania świadczenia rentowego subiektywne odczucie ubezpieczonego, że jest nadal niezdolny do pracy. Fakt trudności z podjęciem zatrudnienia, spowodowany uwarunkowaniami rynku pracy nie może podważyć dokonanej w sprawie oceny przesłanki niezdolności do pracy. Podobnie zresztą jak i trudności materialne ubezpieczonego. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 18 czerwca 2014 roku, sygn. akt. III AUa 1098/13, Legalis)

Przechodząc do meritum Sąd, opierając się na opinii powołanych w sprawie biegłych ortopedów stwierdził, że odwołująca cierpi na w/w schorzenia ortopedyczne. Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie stanowiskiem „o częściowej niezdolności do pracy nie decyduje sam fakt występowania schorzeń, lecz ocena, czy i w jakim zakresie wpływają one na utratę zdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Koniecznym jest, aby w jego następstwie zaistniało naruszenie sprawności organizmu w takim stopniu, że skutkuje ono utratą zdolności do wykonywania pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji, przynajmniej w znacznym stopniu.” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 6 grudnia 2012 roku, sygn. akt III AUa 897/12). Sąd jest zdania, że u wnioskodawczyni z uwagi na schorzenia ortopedyczne naruszenie takie występuje.

Sąd wydając rozstrzygnięcie i orzekając o prawie ubezpieczonej do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy wziął przede wszystkim pod uwagę okoliczność, że wnioskodawczyni ma obecnie ograniczoną możliwość prawidłowego wykonywania pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami. Ubezpieczona w ramach prowadzonej działalności gospodarczej przez ponad 6 lat prowadziła sklep spożywczy, zatem wykonywała pracę co do zasady fizyczną, obciążającą jej narządy ruchu w tym kręgosłup. Zdaniem Sądu, obecny stan zdrowia ubezpieczonej nie pozwala jej na wykonywanie dotychczasowej pracy. Powyższe wynika z opinii (głównej i uzupełniającej) biegłych ortopedów E. P. oraz K. K. oraz zostało jednoznacznie potwierdzone w opinii łącznej sporządzonej przez obu biegłych.

Biegli konsekwentnie wskazywali, iż schorzenie występujące u ubezpieczonej ma charakter wrodzony, a na przestrzeni lat stan jej zdrowia się pogarszał. Jednocześnie Sąd mając na uwadze opinie biegłych ortopedów zważył, iż odwołująca jest częściowo (a nie całkowicie) niezdolna do pracy. Ponadto obaj biegli jednoznacznie wskazali, że stan zdrowia odwołującej nie rokuje poprawy, a zatem niezdolność ta jest w ich ocenie charakter trwały. Zdaniem Sądu powyższe potwierdza również przebieg choroby ubezpieczonej, która choruje od dziecka przy tym już w wieku 17 lat miała stwierdzony stopień inwalidztwa związany z narządem ruchu. Fakt, iż stan zdrowia ubezpieczonej nie ulega poprawie potwierdza również bardziej aktualne orzeczenie Miejskiego Zespołu Orzekania o Niepełnosprawności w W., który stwierdził u ubezpieczonej istnienie stopnia inwalidztwa w stopniu umiarkowanym. W ocenie Sądu historia choroby odwołującej potwierdza zatem rokowania biegłych w zakresie stanu jej zdrowia.

Jednocześnie Sąd miał na uwadze, iż dla ustalenia ubezpieczonej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z art. 57 ust. 1 ustawy emerytalnej nieodzowne jest łączne spełnienie wszystkich przesłanek w postaci: niezdolności do pracy (pkt 1), posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego (pkt 2) oraz powstania niezdolności w okresach wymienionych w ust. 1 pkt 3 albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów (pkt 3). Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2002 roku (sygn. akt II UKN 115/01) dla spełnienia warunku określonego w art. 57 pkt 3 ustawy emerytalnej przez osobę częściowo niezdolną do pracy przed podjęciem zatrudnienia i wykonującą pracę odpowiednią do jej możliwości zdrowotnych wymagane jest pogorszenie się stanu zdrowia w stopniu uniemożliwiającym wykonywanie pracy w dotychczasowym, ograniczonym zakresie.

Tym samym dla prawidłowego rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy należało odpowiedzieć na pytanie, czy w okresie podlegania przez ubezpieczoną ubezpieczeniom społecznym nastąpiło pogorszenie stanu jej stanu zdrowia w stopniu uniemożliwiającym wykonywanie dotychczasowej pracy zgodnie z jej możliwościami zdrowotnymi.

Przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe, a w szczególności dowód z opinii łącznej biegłych sądowych ortopedów z dnia 2 maja 2017 roku wykazał, że w okresie wymienionym w art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy emerytalnej, tj. w okresie podlegania ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej od dnia 31 lipca 2006 roku do 17 czerwca 2013 roku (okresy składkowe) nastąpiło pogorszenie stanu zdrowia czyniące ją częściowo niezdolną do pracy na stałe. Biegli wskazali bowiem, iż w okresie 3 lat od daty złożenia wniosku nastąpiło pogorszenie stanu zdrowia ubezpieczonej w stopniu uniemożliwiającym jej wykonywanie dalszej pracy. Odwołująca natomiast w okresie 3 lat, licząc od daty złożenia wniosku o świadczenie rentowe, podlegała ubezpieczeniu społecznemu z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej.

Wskazać w tym miejscu należy na treść art. 129 ust. 1 ustawy z dnia z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, zgodnie z brzmieniem którego świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Odwołująca złożyła wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy w dniu 9 sierpnia 2013 roku. Na podstawie łącznej opinii biegłych sądowych Sąd ustalił, że ubezpieczona jest niezdolna do pracy od dnia złożenia wniosku o świadczenie, czyli od dnia 9 sierpnia 2013 roku. Powyższe zatem uzasadniało konieczności przyznania jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy właśnie od dnia 9 sierpnia 2013 roku. Sąd podziеляjąc opinie biegłych ortopedów odnośnie istnienia stałej niezdolności do pracy, przyznał odwołującej prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na stałe.

Z tych właśnie powodów Sąd zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego z dnia 29 października 2013 roku, znak: (...) i na podstawie art. 57 ustawy emerytalnej przyznał ubezpieczonej prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 9 sierpnia 2013 roku na stałe.

Z tych powodów Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)